

Dvojna svatba.

Na postelji smrtni Marjetka leži,
 V bolesti neznosni nesvestna veli:
 »Kje Mirko predragi mudi se sedaj,
 Mar hoče res z drugo oditi na raj?
 Pokliči ga, mati, da pride takoj,
 Da pojde kar v cerkev k poroki z menoj!«
 »Potrpi, oj hčerka, trenotek samó!
 Prav zdaj mi po slugi sporočil je to,
 Da skoro te vzame seboj pred oltar,
 Kjer združi se srečen s teboj za vsekdar!«
 »Pa mati, kako? Že zvonovi zvoné:
 Li k maši poročni se zdaj že glasé?«
 »K poroki zvonijo, pač res je takó,
 Pa zdaj še le prvič zvonovi pojó.«
 »In godba? — saj vendar želela sem zmer,
 Da godci začeli bi še-le zvečer.«
 »Kaj hočeš, ko svatje želeli so vsi,
 Da z godbo za tabo k poroki bi šli!«
 »Vse dobro! — A šum ta prestrašen in klic!
 Kdo, mati, je ‚Minka krasota devic‘?«
 »Počivaj, počivaj, predraga mi hči!
 In čakaj, da Bog ti srce pomirí.
 Jaz tukaj počivala bodem s teboj
 In, ko bode treba, pokličem te koj.«

Na materne prsi nasloni glavó,
 Zazibljejo druge jo sanje sladkó:
 Pozabljen je Mirko in boj je prestan,
 Nebeška ljubezen ozdravi jo ran.
 Na ustnicah bledih pa znači smehlaj,
 Da ni je več treba buditi sedaj.

Ko Mirko zapušča poročni oltar,
 Mrtvaške ji vence pokladajo v dar.

Anonymus.

